

Arrest

nr. 238 086 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, geboren te Dar es Salaam op 13 juli 1971.

Verzoekende partij diende bij de Belgische ambassade te Dar es Salaam (Tanzania) een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type D (gezinshereniging).

De verzoekende partij legt een gelegaliseerde Tanzaniaanse huwelijksakte van 15 april 2019 voor waaruit zou blijken dat zij in het huwelijk trad op 6 april 2019 met K.M.S.

K.M.S., van Somalische nationaliteit, werd op 9 september 2011 erkend als vluchteling en heeft inmiddels de Belgische nationaliteit verworven.

Op 23 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in ter verkrijging van een visum lang verblijf, type D, in het kader van haar huwelijk met K.M.S.

Op 14 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum.

Dit is de bestreden beslissing met volgende motieven:

(...)

Commentaar: Op datum van 23/07/2019 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door H. R. J., geboren op 13/07/1971, van Tanzaniaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, M.S.K., geboren op 18/01/1969 van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 06/04/2019 in Tanzania werd afgesloten;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat mevrouw M.S.K. in haar asielrelaas dd. 22/11/2010 verklaard heeft dat ze in 1994 getrouwd en op 20/01/2004 gescheiden is.

Overwegende dat mevrouw geen scheidingsakte van haar eerste huwelijk voorlegt.

Overwegende dat op de Tanzaniaanse huwelijksakte als burgerlijke status van mevrouw 'vrijgezel' vermeld staat.

Voorgaande feiten duiden op tegenstrijdige verklaringen van mevrouw betreffende haar burgerlijke status.

Overwegende dat DVZ zich bijgevolg niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevrouw op het moment van haar huwelijk met de heer H. R. J.

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken dit in het buitenland voltrokken huwelijk te erkennen. Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging;

Het visum gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van:

"het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;

Schending van het artikel 40ter Vreemdelingenwet ;

Schending van het non-discriminatiebeginsel ;”

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen geen aanvraag tot gezinshereniging kan indienen daar de DVZ zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevrouw op het moment van haar huwelijk met verzoeker.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

4.2.

De beslissing stelt het volgende:

4.

Commentaar

“....”

4.3.

Verzoeker kan het niet eens zijn met de bestreden beslissing.

Uit de verdere uiteenzetting zal blijken dat de partner van verzoeker absoluut geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar burgerlijke status en dat DVZ een manifeste beoordelingsfout begaat door dit te stellen.

4.4.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.5.

De Diens' Vreemdelingenzaken stelt in de beslissing zelf dat artikel 27 WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Hieromtrent kan dan ook geen betwisting zijn daar verzoeker de gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd.

Bovendien stelt DVZ ook niet dat zich hieromtrent verder enige problemen stellen.

4.6.

De motivering gaat verder door te stellen dat de partner van verzoeker in haar asielrelaas dd. 22/11/2010 verklaarde dat ze in 1994 gehuwd is en op 20/01/2004 gescheiden is.

Dat dit huwelijk evenwel plaatsvond in Somalië en mevrouw hieromtrent aldus geen enkele officiële documenten kon voorleggen, daar dergelijke documenten niet worden afgeleverd door de Somalische autoriteiten.

Verzoeker wenst hierbij te wijzen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 juni 2017 met nummer 188.795 waarin de regeling omtrent gezinshereniging en Somalische documenten wordt verduidelijkt.

Hoewel bovenstaand arrest betrekking heeft op documenten voorgelegd voor een lopende gezinshereniging, kan deze denkwijze naar analogie worden toegepast op de situatie van de partner van verzoeker.

Er wordt immers verwacht dat zij op heden documenten voorlegt omtrent haar huwelijk en echtscheiding in Somalië. Dat dit aldus onmogelijk is, bovendien werd aan haar relaas niet getwijfeld door het CGVS ten tijde van haar asielaanvraag, daar mevrouw werd erkend als vluchteling.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met de feitelijke situatie en de onmogelijkheid voor de partner van verzoeker om op heden nog enige documenten te bekomen van de Somalische autoriteiten, temeer zij erkend werd als vluchteling (!) en aldus verboden werd contact op te nemen met de autoriteiten van haar land van oorsprong.

Dat de bestreden beslissing getuigt van weinig redelijkheid en de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

4.7.

De motivering gaat verder door te stellen dat op de Tanzaniaanse huwelijksakte als burgerlijke status voor mevrouw 'vrijgezel' vermeld staat, hetgeen zou duiden op 'tegenstrijdige verklaringen' van mevrouw betreffende haar burgerlijke status.

Niets is evenwel minder waar. Deze redenering getuigt dan ook van bijzondere kortzichtigheid en onredelijkheid vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

De partner van verzoeker heeft immers steeds verklaard gehuwd geweest te zijn in Somalië en daar ook gescheiden te zijn. Deze verklaringen zijn ook nooit betwist geweest en mevrouw verkreeg dan ook een erkenning als vluchteling vanwege het CGVS. Er werden dan ook nooit vragen gesteld omtrent het niet voorleggen van documenten hieromtrent. Hiervoor verwijst verzoeker naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bovendien vermeld de huwelijksakte bij mevrouw helemaal niet 'bachelor', hetgeen wel zo is voor verzoeker, maar staat er bij haar 'spinster' vermeld, hetgeen aldus niet zomaar gelijk te stellen is met 'vrijgezel', zoals verkeerdelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het feit dat DVZ deze motivering aangrijpt om te besluiten dat men zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevrouw op het ogenblik van het huwelijk met verzoeker is dan ook absoluut onredelijk.

4.8.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in casu onvoldoende rekening gehouden met de concrete feitelijke situatie van verzoeker en zijn partner.

Uit de motivering van de bestreden beslissing valt dan ook absoluut niet zomaar af te leiden dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige verklaringen - hetgeen DVZ wel verkeerdelijk beweert!

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

2.2. De verwerende partij merkt hieromtrent op in haar nota met opmerkingen:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat een afgifte van een visum type D diende te worden geweigerd.

De verzoekende partij diende op 23.07.2019 een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum gezinshereniging en dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevr. K.M.S. (°13.07.1971). De aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 06.04.2019 in Tanzania werd afgesloten.

De gemachtigde van de Minister weigert de afgifte van een visum gezinshereniging, nu zij zich onmogelijk kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevr. M.S. op het ogenblik van haar huwelijk met verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister stelt vooreerst terecht vast dat mevr. M.S. naar aanleiding van haar asielaanvraag verklaard heeft dat ze in 1994 huwde en op 20.01.2014 uit de echt scheidde.

Door mevr. M.S. werd geen echtscheidingsakte nopens dit eerste huwelijk overgemaakt.

Daarenboven is het zo dat op de Tanzaniaanse huwelijksakte als burgerlijke status van mevr. M.S. vermeld wordt 'spinster' hetgeen vrijgezel betekend (en niet uit de echt gescheiden).

Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd door mevr. M.S. nopens haar burgerlijke status, zodat de gemachtigde van de Minister zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevr. M.S.

De verzoekende partij is het niet eens met voormelde motieven. Hij verwijst in eerste instantie op het feit dat mevr. M.S. werd erkend als vluchteling.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de gemachtigde van de Minister stelt dat zij zich niet kan uitspreken over de burgerlijke staat van mevr. M.S., gezien er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd nopens haar burgerlijke staat (i.e. in het asielrelaas, het feit dat geen scheidingsakte werd overgemaakt én de recente Tanzaniaanse huwelijksakte). De verzoekende partij kan derhalve geenszins dienstig verwijzen naar de verklaringen die mevr. M.S. heeft afgelegd tijdens haar asielaanvraag, nu de Tanzaniaanse huwelijksakte op dat ogenblik nog niet voorlag ter beoordeling (zij bestond zelfs nog niet).

Terwijl hoe dan ook moet worden aangenomen dat het loutere feit dat mevr. M.S. erkend werd als vluchteling, geenszins impliceert dat er zich nadien – op basis van nieuwe informatie – geen discussie meer kan voordoen omtrent haar burgerlijke status en de gemachtigde van de Minister zich (op grond van deze nieuwe informatie) niet zou kunnen stellen dat zij zich hierover niet kan uitspreken.

De verzoekende partij kan verder evenmin worden gevolgd alwaar zij stelt dat op de huwelijksakte geenszins 'bachelor' zou worden vermeld.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij gebaseerd is op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij aanhaalt, werd dit geenszins door de gemachtigde van de Minister voorgehouden. Door de gemachtigde van de Minister werd daarentegen wel aangehaald dat 'Spinster' wordt vermeld als burgerlijke staat van mevr. M.S. op de Tanzaniaanse huwelijksakte. 'Spinster' kan wel degelijk worden gelijkgesteld met vrijgezel. De verzoekende partij is het hiermee niet eens, doch zet ten andere ook niet uiteen welke betekenis dan wel moet worden toegekend aan 'Spinster'.

De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum type D diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de motivering "afdoende" moet zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijst naar de bepalingen, vervat in het WIPR, met name de artikelen 27, 18 en 21.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, *commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.)*, Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht, aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of een onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich *in casu* niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. De verzoekende partij geeft overigens in haar middel aan dat het geenszins haar bedoeling is een uitspraak te verkrijgen omtrent de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, nu dit tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken behoort.

Het voorgaande neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.5. Uit de motieven blijkt niet duidelijk of de verwerende partij ervan uitgaat dat de huwelijksakte kan aanvaard worden in het kader van haar bevoegdheid, zoals in punt 2.3. wordt uiteengezet.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat geen echtscheidingsakte wordt voorgelegd en dat op de Tanzaniaanse huwelijksakte de partner van de verzoekende partij wordt omschreven als “*vrijgezel*”. De bestreden beslissing gaat ervan uit, zonder meer, dat dit tegenstrijdig is met de verklaringen die de partner aflegde in het kader van haar toenmalige asielaanvraag. De partner verklaarde immers dat zij in 1994 was gehuwd en op 20 januari 2004 is gescheiden. Door dit gegeven kan de gemachtigde van de bevoegde minister niet vaststellen wat de burgerlijke staat van de partner van de verzoekende partij is.

Uit het administratief dossier, dat de verklaringen van de partner van de verzoekende partij bevat, blijkt dat deze inderdaad verklaarde dat zij gehuwd was tot 20 januari 2004, datum van haar echtscheiding.

Verder blijkt uit de huwelijksakte, die de verzoekende partij voorlegde, dat de partner van de verzoekende partij wordt omschreven als zijnde een “*spinster*”.

De verwerende partij schijnt ervan uit te gaan dat het woord “*spinster*” enkel kan vertaald worden als “*vrijgezel die nooit gehuwd is geweest*”.

Op welke gegevens de verwerende partij zich hierop steunt, is de Raad onwetend. Zo kan de Raad niet uitmaken of het woord “*spinster*” vrij werd vertaald of zich steunt op de Tanzaniaanse juridische regels aangaande een huwelijksakte. En of de gegeven (vrije) vertaling wel de juiste is. De verwerende partij gaat er *quasi* automatisch vanuit dat “*spinster*” een burgerlijke staat is die slechts betrekking kan hebben op vrouwen die nooit gehuwd zijn, zonder enig onderzoek hieromtrent te verrichten of te verduidelijken in de bestreden beslissing waarop de door haar gegeven vertaling zich steunt. Ook in de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij van deze hypothetische vertaling uit met de woorden:

“Daarenboven is het zo dat op de Tanzaniaanse huwelijksakte als burgerlijke status van mevr. M.S. vermeld wordt ‘spinster’ hetgeen vrijgezel betekend (en niet uit de echt gescheiden).”

Waar de bestreden beslissing de verzoekende partij verwijt dat de echtscheidingsakte van haar partner niet is voorgelegd, stelt de verzoekende partij dat het onmogelijk is om dergelijke documenten te verkrijgen, temeer aan haar de vluchtelingenstatus werd toegekend. Ook dit aspect werd onvoldoende onderzocht.

De Raad vindt in het administratief dossier een document terug waarin de verwerende partij stelt dat dit mogelijk zou zijn, maar geen objectieve aanduiding waarom dit mogelijk is. Het is een loutere éézijdige bewering. Uit geen enkel gegeven blijkt dat de Somalische autoriteiten een echtscheidingsakte afleveren over een “*marriage coutumier*” (wat de partner verklaarde bij de commissaris-generaal), laat staan een gelegaliseerde. Evenmin blijkt dat enig onderzoek is ingesteld naar de geldigheid van het huwelijk in toepassing van de hoger geciteerde bepalingen van het WIPR.

De Raad dient te besluiten dat de verwerende partij wel heel kort door de bocht gaat door uit het woord “*spinster*”, zonder nader onderzoek, af te leiden dat de partner van de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omdat zij wel een huwelijk met echtscheiding achter de rug heeft.

In die optiek is artikel 62 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de zorgvuldigheidsplicht, geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6. Bijgevolg dienen de overige onderdelen niet te worden besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN